

סֵפֶר הַיֶּלֶד
"אֵלֶךְ"

— DR. CH. ZWEIGEL — CHAJA KUSZLAN — ISRAEL SZALITA —
SEFER HAJELED, CZĘŚĆ I, ALEF — KSIĄŻKA DZIECKA, CZĘŚĆ I, ELEMENTARZ
— Czytanka hebrajska opracowana na podstawie nowego programu szkolnego. —

כל הזכויות הונגטות לצוירים ולפרקי-הקריאה המקוריים שמורות.

Printed in Poland

Składano: „Futura”, Warszawa, Orla 13.
Odbito w drukarni „Grafia”, Warszawa, Nowolipki 7. — Warszawa 1934.

מִי
מִי מִי

מִי מִי

מ

אָמאָ אַמאָ
מאָמאָ מאָמאָ

אַמאָ

מאָמאָ מאָמאָ
אַמאָ

אַמאָ
מאָמאָ

אָמאָ אַמִּי

מִיקֵי נֶקִי

מִיקֵי

מִימִי

מִי נֶקִי

נֶקִי

נֶקִי

לִי לִי לִי
 הַלִּי לִי הֵ
 הַסִּי מִימִי הֵ לִי

ל

הַלִּי

הַסֵּ הַסֵּ מִיִּקִּי
 מִימִי אֵ אֵ אֵ

הַסֵּ

הַ - סֵּ

מִימִי הֵּ
 הַלִּי הֵּ
 אִמָּא אִמִּי
 לִי הֵּ
 נָקִי הֵּ
 נָקִי הֵּ
 נָקִי הֵּ

סֵל
 מִיקִי מִיקִי
 הַסֵּל קֵל

קֵל

סֵל

לִסְב לֹלֵב

לִסְב

לֹלֵב

סָב סָבִי

הַבָּה לֹלֵב לִסְבָּה

סָבָה

לֹלֵב

סָב

לְשֵׁנָה טוֹבָה

לִסְב

הַסָּב טו טו טו

הַס הַלִּי

הַסִּי מִימִי

הַסָּב טו טו טו

ב

ט ו

קֵר קֵר קֵר

לְמִימֵי

לְהֵלִי מְטָרָה

מְטָרָה

לְמִי קֵר

לְמִיקֵי קֵר

קֵר

מְטָרָה

י

מְאִיר

לִי נֵר

רְנָה

נֵר

לִי

טֹטֹט

רֹטֹט

טֹטֹט

רֹטֹט

נֵר

מְאִיר

ר

י

הַלֵּל קָנָה סֶלֶק

הַלֵּל קָנָה סֶלֶק
 הֵבִיא הַלֵּל הַסֶּלֶק
 אָמְרָה מִיָּמִי לְהַלֵּל
 הַלֵּל הָבָה לִי הַסֶּלֶק!
 אָמַר הַלֵּל

סוֹרֵי מִיָּמִי הַסֶּלֶק לְאִמָּא
 הַסֶּלֶק לְאִמָּא

הַלֵּל
 קָנָה סֶלֶק

סוֹרֵי

קָנָה

הֵבִיא

סֶלֶק
 הַלֵּל רָאָה סֶלֶק
 אָמַר הַלֵּל
 אִמָּא קִנִּי סֶלֶק
 קִנִּי סֶלֶק
 לִי סֵל רִיק!

סֶלֶק

סֵל

רִיק

סֶלֶק

הֶקוּ רִיק

מֵהָר מֵאִיר!
מֵהָר מֵאִיר!

הֵנָּה קוּ
הֵנָּה קוּ

הוּ הוּ מֵאִיר

הוּ הוּ הוּ

הֶקוּ רִיק

אִין

הֶקוּ רִיק

רִיק הֶקוּ

קוּ

מֵהָר

וּ

הֵנָּה הַסָּבָה

הַסָּב. הַסָּלֵק

הֵנָּה מִימִי

הֵנָּה הַלֵּל

הַסָּלֵק. הַסָּב. הַסָּבָה. הַלֵּל. מִימִי מִיקִי

בֶּקֶר בָּא!

בֶּקֶר, בֶּקֶר
בֶּקֶר, בֶּקֶר, בֶּקֶר
בֶּקֶר, בֶּקֶר
בֶּקֶר, בֶּקֶר בָּא!

בֶּקֶר בָּא
קוֹמוּ נָא
בֶּקֶר בָּא
קוֹמוּ נָא
בֶּקֶר בָּא
קוֹמוּ נָא
בֶּקֶר, בֶּקֶר בָּא!

קוֹמוּ נָא

ב

גֶּן

הֵנָּה גֶּן
הֵנָּה גֶּן
רָמִי סֵד לֶגֶן
אֲמַר לֶגֶן

גֶּן, גֶּן!
רִיק הֶגֶן!
אִין אֶגֶס
הֵס הֵס

גֶּן

ג

אֶגֶס

קָמוּ

קָמָה מִימִי

קָם מֵאִיר

קָם הַלֵּל
קָמָה גִילִי

קָמוּ

מֵאִיר הַלֵּל מִימִי גִילִי

קָמוּ

בֶּק מִיְקִי הַקָּטָן לֹא קָם

מִיְקִי הַקָּטָן נָם

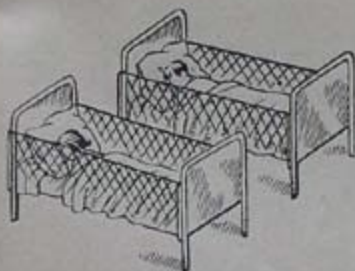
מִיְקִי קוֹמָה קוֹם!

מִיְקִי קוֹמָה קוֹם!

קָם

קָם

קוּ קוּ רִי קוּ

קוּ קוּ רִי קוּ
קוּ קוּ רִי קוּקוֹמוּ קוֹמוּ
בִּקְרָבָא!קוֹמָה מֵאִיר!
קוֹמִי מִימִי!
קוֹמָה הַלֵּל!
קוֹמִי גִילִי!קוֹמָה מִיְקִי הַקָּטָן!
קוֹמָה מִיְקִי הַקָּטָן!קוּ קוּ רִי קוּ
קוּ קוּ רִי קוּ

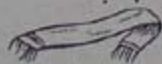

הַסִּיקוּ!

הַסִּיקוּ בַּתְּנוּרָה מְהֵרָה!
 מְהֵרָה מְהֵרָה הַסִּיקוּ בַּתְּנוּרָה!
 לִסְבָּ קָרָה, גַּם לִסְבָּה קָרָה.
 הַלֵּל יוֹשֵׁב.

מִימֵי יוֹשֵׁבֶת.
 הַבֵּיטִי מִימֵי!
 אִמָּא יוֹשֵׁבֶת,
 אִמָּא סוֹרְגֶת,
 סוֹרְגֶת לְמִימֵי הַטּוֹבָה.

שֶׁלֶג

הוּ הוּ הוּ
 שֶׁלֶג שֶׁלֶג
 שֶׁלֶג שֶׁלֶג

הַרְבֵּה, הַרְבֵּה שֶׁלֶג לְבֹן.
 הַרְבֵּה, הַרְבֵּה שֶׁלֶג לְבֹן.

שֶׁלֶג בַּגָּנָה

שֶׁלֶג בַּגֶּן

הַבֵּיטוּ הַבֵּיטוּ!

עֵשׂ עֵשׂ

קִצְנֵי, קִצְנֵי

פִּיִּי, אִמָּא סוֹרְגֶת

ו ו עֵשׂ e

ש שֶׁלֶג

חג החנוכה הנה בא!

כתבה המורה:
 חג החנוכה הנה בא!
 קרא מתי בקול רם:
 חג החנוכה הנה בא!
 קראו כלם:

חג החנוכה הנה בא!

כתבו במחברות:
 חנכה הוא חג טוב!
 חנכה הוא חג טוב!

חנכה

היום כּיּוּר בַּכֶּתֶה

פּאָרְה פּאַר חאַר

נר

חאַקֶה פּאַרְה

פּאַר כּיּוּר נַר

כּוּס

בַּיִת

מֵאִי כּיּוּר בַּיִת

מֵשֶׁה כּיּוּר כּוּס

קוּמְקוּם

מֵאֲכֶה כּיּוּר קוּמְקוּם

כ כּ הַיּוֹם כּיּוּר פּאַרְה כּיּוּר

שִׁיר לִסְבִּיבּוֹן.

סְבִיבּוֹן, סְבִיבּוֹן, סְבִיבּוֹן!

חֲנֻכָּה הוּא חַג סוּב.

חֲנֻכָּה הוּא חַג סוּב.

סְבִיבּוֹן, סְבִיבּוֹן, סְבִיבּוֹן!

א א א א א א

חֲנֻכָּה הוּא חַג סוּב!

א א א א א א

סְבִיבּוֹן, סְבִיבּוֹן, סְבִיבּוֹן!

כָּלֵנוּ מְכַבֵּים!

חַיָּה וְהַלִּי	שְׁאוּל וְחַנָּה
רָמִי וְגִילִי	מֹשֶׁה וְשׁוֹשָׁנָה
לָאָה וְאוּדִי	חֲנֹן וְרֵנָה
מִתִּי וּמִירִי	מֵאִיר וְנִינָה

כָּלֵנוּ גִבּוֹרִים!
כָּלֵנוּ מְכַבֵּים!
כָּלֵנוּ אַכְבִּימ!
כָּלֵנוּ גְבוּרִים!

מְכַבֵּים

ו ו

חגיגה.

בְּכַתְּרֵי הַיְתֵרָה חֲזִיגָה שֶׁל חֲנֻכָּה.
 הִבִּיאוּ חֲנֻכִּיָּה מֵחֶמֶר. אֲבָא וְאִמָּא
 בָּאוּ גַם הֵם לְחֲזִיגָה.
 אֶשֶׁר הָיָה הַסֵּב מִתְּתִירוֹ.
 הֵאֵל מֵאִיר וְחֶנֶן הָיוּ הַמַּכְבִּיִּים.
 שָׂרוּ שִׁירִים לְחֲנֻכָּה.
 בָּעַם נִתְּנוּ לַעֲקֹב הַקִּימָת.

קְרוּ קִימָת

קְרוּ קִימָת

בְּרִדְרֵי כַּמָּה קָרִי!

הַיָּמִים קָרִים.
 הַיָּמִים קָרִים.

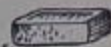
בְּמִטָּה חֵם.
 בְּמִטָּה טוֹב.

אֵמָּא, אֵיךְ סִבּוֹן? אֵיךְ מַגְבֵּת?
 הֵנָּה, מֵאִיר!

הֵנָּה סִבּוֹן! הֵנָּה מַגְבֵּת!
 קַח סִבּוֹן! קַח מַגְבֵּת

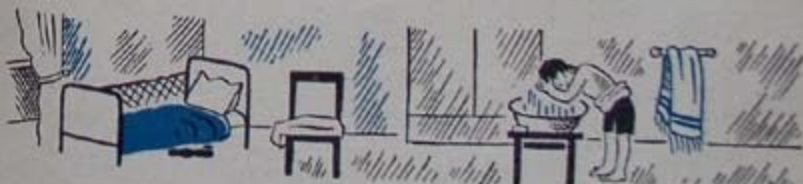
מֵהָר, מֵהָר!

אֵמָּא! אֲנִי כְּבֹר נָקִי!
 תִּנֵּי חֶלֶב חֵם.

סִבּוֹן

מַגְבֵּת

הֵיוּ נְקִיִּים!

אִישׁ שָׁבַג

הוּ, הוּ, הוּ, שָׁבַג הַתְּנִי!
שָׁבַג בְּרִים, בָּלָם נְקִים!

גַּלְסֵס אִישׁ!	אֶחָת, שְׁתֵּי!
פְּרִימָה חִישׁ,	אֶחָת, שְׁתֵּי!
פְּרִימָה חִישׁ,	נוֹסֶה, נוֹסֶה
פְּכַגְלֵסִים!	אֵירוּשָׁלַיִם!

בָּלָם, בָּלָם, בָּלָם אִישׁ,
נוֹסֶה, נוֹסֶה, נוֹסֶה חִישׁ!

גַּלְסֵס אִישׁ

בָּלָם אִישׁ

הוֹפ, הוֹפ, הוֹפ!

פִּינָחַס, פִּינָחַס וּמִימֵי מַחְלִיקִים
עַל הַקָּרָח.
כֹּךְ הַפְּעוּטִים מַחְלִיקִים עַל הַקָּרָח.
הוֹפ, הוֹפ!
רַק יוֹסֵי הַקָּטָן יֵרָא.

טַפֵּשׁ, יוֹסֵי, טַפֵּשׁ!
אֵל תִּירָא, אֵל תִּפֹּל.
כֵּן אֶתְנוּ!
כֵּן אֶתְנוּ!
עַל פִּקְרָח טוֹב.

פִּינָחַס

ט
פ

הַעוֹרֵב

קָרַע, קָרַע, קָרַע!
רַע לוֹ, רַע.
— מִי הֵנָּה בָּא?
— עוֹרֵב שְׁחוֹר.

הֲנִי לָחֵם לְעוֹרֵב!
הֲנִי חֶלֶה לְעוֹרֵב!
הֲנִי מִהָר, מִהָר!
הַעוֹרֵב רָעֵב.

הַעוֹרֵב קָרַע

ע
ר

נפס

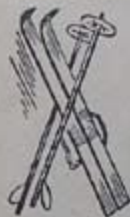
יוסי החליק על הקרח.
 פתאם בה! נפל מהמגדרה.
 נפלת יוסי? קרא אפרים.
 נפלת יוסי? קרא רפאל.
 לא יפה, לא יפה! קראו בלם.

אָרָרָה

הופ! הופ!

קומה, יוסי, קומה!
 גם יוסי וקרא:

נֶגְפֵי

אין אסון, אין אסון!
 האף האף האף!
 האף האף האף!

פ פ

פֶּפֶּ

המלבושים של רפאל

רפאל יש מעיז חם. רפאל יש
 נעלים טובות. רפאל יש כובע יפה.

הנה המעיז

הנה הנעלים

הנה הכובע

את המעיז הפר
 הסב משה התוט.

את הנעלים קנה
 אבא במחנה.

את הכובע הביאה
 הסבה רבקה.

רפאל מלבושים חמים.

רפאל מלבושים טובים.

רפאל חם.

נאליס טולות נאליס טולות נאליס טולות

פ פ

פֶּפֶּ

לוי כבוד בריא

ביום השלישי שב לוי לבית-הספר.
 לוי כבוד בריא. כל החברים שאלו:
 מה שלום לוי? מה שלום לוי?
 ענה לוי: אני בריא! אני בריא!
 כל החברים אמרו:
 לוי בריא. כמה טוב!
 משה כתב ביומן:

לוי קם מפאטה.
 לוי ישב לכיתה.

לוי כבוד בריא.

לוי חולה

עני ימים לא קא לוי לבית-הספר.
 לוי חולה. הרופא קא ונתן סמי-מארפא.
 פאור קא לבקר את לוי פחולה.
 גס אפרים וחיים, לאה ורחל קאו.
 לבקר את לוי. הביאו מתנות יפות
 ואמרו לו שלום.

רופא נתן סמי מארפא.

יום הַצֵּדָה מִיּוֹמֵי

הַיּוֹם יוֹם הַצֵּדָה מִיּוֹמֵי מִלְאֵף לָהּ שֶׁבַע שָׁנִים. הַיְלָדִים מֵהַפֶּתַח הַבַּיִת הַבִּיאוּ מִתְּנוּת יְפוֹת לְמִיּוֹמֵי.

הַיְלָד רֹדֵד הַבִּיֵא דָב קֶטָן.

הַיְלָדָה דְּבוֹדָה הַבִּיֵאָה דָג מִשׁוֹקוֹלָדָה.

הַיְלָד דְּנִיֵּאֵל הַבִּיֵא דָגֵל מִנִּיר.

הַיְלָדָה דִּינָה הַבִּיֵאָה כַּד יָפָה.

הַרֹדֵד וְהַרֹדָה הַבִּיֵאֵף כְּרֹדֵד

גְּדוֹל וְאָדָם.

אִמָּרָה מִיּוֹמֵי: תוֹדָה לְאֻדְהוּם!

הַיְדָד, הַיְדָד!

יוֹם הַלֵּלֶת חַג נְחֻמָּד!

יוֹם הַצֵּדָה | ד | א | יוֹם הַלֵּלֶת

טוֹב בַּשָּׁבַט

רֵאשׁ הַשָּׁנָה לְאִילָנוֹת!

חַג הַיּוֹם, בְּנִים, בָּנוֹת!

בָּטוּ בַּשָּׁבַט
וְיָלְדִים קְטָנִים
נוֹטְעִים, נוֹטְעִים
בְּנִים.

בָּטוּ בַּשָּׁבַט יְלָדִים נוֹטְעִים אִילָנוֹת.

טו בשבט חג אביב

המזרה ספרה ספור:

הילדים מהל אביב נסעו בטו בשבט
למושבה. סרו אל הפרם וראו איכנות
פודחים.

אמרו הילדים:

לשנה טובה, שקדיה!

לשנה טובה, חרוביה!

לשנה טובה, תאנה!

גזירה מניר

המזרה חלקה לילדים מספרים וניר

מגון.

רפאל גזר חרובים.

פזיזה גזרה תפוז.

אליעזר גזר גזר.

עליזה גזרה מניר זהב שמש.

הרביקה במתפרת וכתבה:

קטו קשקט פשאנ לוֹרַחַת

קטו קשקט פֶּשְׁקִיָּה פוֹרַחַת

גזירה מניר ז 5 גזירה מניר

שַׁבָּת

שֵׁשֶׁה יָמִים חָפָה נְחוּם לַיּוֹם הַשַּׁבָּת.

עֵבֶר: יוֹם רֵאשׁוֹן

יוֹם שֵׁנִי

יוֹם שְׁלִישִׁי

יוֹם רְבִיעִי

יוֹם חֲמִישִׁי

הָאֵת! בַּּיּוֹם שְׁשִׁי.

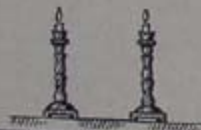
שָׂר נְחוּם:

הַיּוֹם, יוֹם שְׁשִׁי! הַיּוֹם יוֹם שְׁשִׁי!

מָחָר שַׁבָּת, מָחָר שַׁבָּת,

שַׁבָּת קֹדֶשׁ!

מָחָר

פִּיּוּס

עֵבֶר קֹדֶשׁ

פִּיּוּס

הַאֹפָה הַקָּטָן

הֵלֵךְ בָּא אֶל זֶמֶן הָאֹפָה. שָׁם אָפוּ
לָחֶם מְקַמַּח וַיָּמִים. שָׁב הֵלֵךְ הַבְּוֹתָה, לָשׁ
גַּם הוּא וְאָפָה חֲלוֹת קִטְנוֹת.

אָפָה וְקָרָא:

לָחֶם חֶם!

לָחֶם חֶם!

זֵאת חֲלָה

זֶה לָחֶם

מִי קוֹנֶה לָחֶם חֶם?

לָפוּ לָחֶם מְקַמַּח וַיָּמִים

בָּאָה שַׁבַּת מְנוּחָה

עֲרַב שַׁבַּת.

בְּבֵית נָקִי וְיָפֵה. אִמָּא הִדְלִיקָה נְרוֹת.
עַל הַשְּׁלֶחֶן מִפֶּה לְבָנָה. גַּם שְׂתֵי
חֲלוֹת עַל הַשְּׁלֶחֶן. הַיֶּלְדִים לְבוֹשִׁים
בְּגָדִים חֲדָשִׁים, בְּגָדֵי שַׁבַּת.

בָּאָה שַׁבַּת – בָּאָה מְנוּחָה!

אָבֵא אֵינִי עוֹבֵד.

מִתִּי אֵינִי לוֹמֵד.

בָּאָה שַׁבַּת מְנוּחָה!

בָּאָה שַׁבַּת שְׁלוֹם.

עֲרַב שַׁבַּת! עֲרַב שַׁבַּת! עֲרַב שַׁבַּת!

בָּאָה שַׁבַּת – בָּאָה מְנוּחָה.

אִמָּא לֹחֶשֶׁת בְּרַכַּת הַנְּרוֹת.

מִיכָה

תִּפְרֹד הַחַיִּט מֵעוֹלָם וּמִכְנָסִים.
 אָמַר מִיכָה: אִמָּא, אֵלֶיךָ אֵל חֲבֵרֵי
 מְרֻדְכֵי. הֲלֵיךְ מִיכָה אֵל מְרֻדְכֵי.
 אָמַר מְרֻדְכֵי לְמִיכָה: אֲנִי אֶהְיֶה הַסּוֹס,
 וְאַתָּה תִּהְיֶה רֶכֶב, וְנָסַע. נָסַעוּ וּבָאוּ אֵל
 קַלְמֹן. רָכַב מִיכָה עַל מְרֻדְכֵי וּמְרֻדְכֵי עַל
 קַלְמֹן. נָפַל קַלְמֹן, נָפְלוּ בָלָם.
 תֵּן - טִרְדָּךְ!
 כֵּךְ, מִיכָה, כֵּךְ!
 הַבְּגָד מְלֹכִיכֶךְ.

ד ק

כֵּךְ אֵלֶיכֶם!

כ

מִכָּתֵב

אִם מִיכָה נֹסְעָה אֵל הַסֵּב וְהַסְּבָה.
 לָקַח מִיכָה פֶּסֶת נִיר וְכָתַב מִכָּתֵב
 לְאִמָּא:

כֹּתֵב וְכֹתֵב!

כֵּךְ אֵי אֵי אֶתְנֶה - אֵת הַסֵּב וְהַסְּבָה.
 כֵּס יִסְפְּרוּ אֵי סְפוּרִים יְפִי.

כ

כֹּתֵב

כ

מִיקֵי כּוֹתֵב מִכָּתֵב

רָאָה מִיקֵי: מִיכָּה כּוֹתֵב מִכָּתֵב.

אָמַר: גַּם אֲנִי אֶכְתֵּב.

עָלָה מִיקֵי עַל הַשֻּׁלְחָן. לָקַח אֶת הָעֵט

בְּכַפּוֹ הָאַחַת—לֹא יָכַל. לָקַח אֶת הָעֵט

בְּכַפּוֹ הַשֵּׁנִיָּה—לֹא יָכַל.

כָּעַס מִיקֵי, הִפִּךְ אֶת הַקֶּסֶת וְשָׁפַךְ

אֶת הַדִּיו.

לְכַלֵּךְ מִיקֵי אֶת הַמַּתְבָּרָת.

וַי, וַי, מִיקֵי!

מִיקֵי כּוֹתֵב אֶתְּכֵב

מַעֲשֵׂיָהּ

סִפְּרָה הַסֶּבֶה מַעֲשֵׂיָהּ לְמִיכָה וּלְשָׂרָה.

מַעֲשֵׂיָהּ בְּזָאֵב וּכְבֻשָׁה.

הָיָה רוּעָה קָטָן וְלָרוּעָה כְּבֻשָׁה קִטְנָה.

בָּאוּ זָאֲבִים מִן הַיַּעַר

וְטָרְפוּ הַכְּבֻשָׁה מֵהַנַּעַר.

וַי, וַי, רוּעָה,

אֵיךְ הָשָׂה?

מִיכָה

שׂ

חג פורים בא

ביום הראשון באו היגדים לכתה
ודאו גליון גדול תלוי על הקיר.

זכרו היטב קנות, קניס!
כנה קצח פפוריס!

היגדו! היגדו!—שמחו היגדים.

רקדו ושרו שיר לפורים.

חג פורים, חג פורים,

חג גדול הוא ליגדים.

מסכות, רעשנים,

שירים ורקודים.

שששש, שששש.

חג פורים - חג גליון ליגדים.

הפגה יגדה עגל

מתו שב הביתה מבית הספר והנה

שגה אחותו שמחה מאד:

מזל טוב! מזל טוב!

הפגה יגדה עגל! הפגה יגדה עגל!

הוי, כמה יפה העגל.

הלכו מתו ושרה אל הרפת לראות את

העגל. רקד מתו ושר: מזל טוב לך, שגה!

לנו עגל, בגפגה.

עגל קן-פגה

מגה-פגה!

כָּלֵנוּ מְצִירִים מִסְכוֹת

- צְבִי צִיר מִסְכָּה שֶׁל גָּמֵד.
 צְפוּרָה צִירָה מִסְכָּה שֶׁל חֲלוּצָה.
 יִצְחָק צִיר מִסְכָּה שֶׁל כּוֹשֵׁי.
 רִינָה צִירָה מִסְכָּה שֶׁל מַלְכָּה.
 מְאוּר צִיר מִסְכָּה שֶׁל סָב.
 צְבִיָּה צִירָה מִסְכָּה שֶׁל כְּבִשָּׂה.

כָּל הַיְלָדִים צִירֵי
 מִסְכוֹת לְפוּרִים.

מִסְכוֹת לְפוּרִים

צ 3

מִשְׁחָק פּוּרִים

כָּתַב נָתַן הַתּוֹרָן עַל הַלֵּוֹחַ

כַּחַז הַפוּרִים נֶעֱשֶׂה בְּיָמֵינוּ.

הַכִּינוּ הַיְלָדִים מִשְׁחָק יָפֵה לְפוּרִים.
 נָתַן הָיָה הַמֶּלֶךְ אַחַשְׁוֵרֶשׁ.
 מִיָּמֵי הַיְחָה הַמֶּלֶכָּה אֶסְתֵּר.
 הַלֵּל הָיָה מְדַבְּרֵי הַצְדִּיק.
 יוֹסֵף הָיָה הַמֶּן הַרְשָׁע.

נֶעֱשֶׂה

פ 3

המלכה אסתר

מימי לבשה שמלה לבנה:
מלכה אסתר אני
וזר זהב יש לי!
יודעים אתם מי דודי?
מדרכי היהודי.

היגדות: לבנו, לבנו
על ראשינו זר;
כל אחת מאתנו
היא מלכה אסתר.

אסתר

אסתר

אחשורוש

נח שם פתר זהב על ראשי:
אחת, שפתים, שלש!
אני אחשורוש!
שרביט זהב לי ביד
וכתר על הראש.

היגדות: לבנו, לבנו
פתר על הראש:
כל אחד מאתנו
הוא אחשורוש!

מְרַדְכֵי וְהָמֹז

הֵלֵל כָּבֶשׂ בְּגַד תְּכֵלֶת:

אֲנִי מְרַדְכֵי,

תְּכֵלֶת בְּגָדֵי:

אֲזַנֵי הָמֹז וְרַעֲשָׁנִים

הִבְאֵתִי לַיָּרֵד.

יֹסֵף חֶבֶשׂ כּוֹבַע מִשְׁלָשׁ:

וְגַם אֲנִי אֲשִׁיר,

הִבְאֵתִי סוּס אַבִּיר.

אֶת מְרַדְכֵי הַיְהוּדִי

אֲרַכִּיב בְּרֻחֹב הָעִיר.

הַיָּרֵדִים שְׂמֹחִי, רָקְדִי וְשָׂרוּ.

פִּוּרִים בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל

לְיוֹסֵף אָח בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, בְּתֵל אַבִּיב.
הוּא חָלוּץ. הַיּוֹם קִבֵּל יוֹסֵף מִכָּתֵב
מֵאַחֲיוֹ. הָאֵח פּוֹתֵב:.

קָתַל-אָרְיָה פִּיפּ חַז גְּזוּל קְפוּלִים.

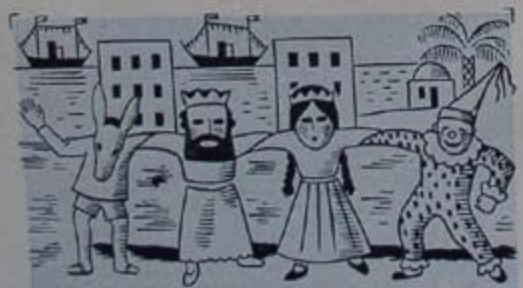
קָצַו פִּרְקָה, פִּרְקָה אַנְשֵׁי מַחְשֵׁי מְחֵינֵי.

כָּלֵם לְהוֹשִׁיב מִסְכּוֹת יָפוֹת.

פִּלְכוּ קְרַחֲוֹת, קָקָו וְעָרוּ.

מֵה טוֹב בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל!

מֵה טוֹב בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל!

אַרְצֵ - יִשְׂרָאֵל

פ | ז

מתי עוֹלָה לְאֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל

– מתי נוסע! – מתי עוֹלָה לְאֶרֶץ-
יִשְׂרָאֵל!

כך ספרו ילדים בפתח.

והנה בא מתי.

– היי, מתי, היי! – קראו כל

הילדים בשמחה.

בשעת השעור קם מתי ואמר:

– אני עוֹלָה לְאֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל.

גם אבא ואמא עולים לְאֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל.

כל המשפחה שלי עוֹלָה לְאֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל.

בְּאֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל אבא יעבד את האדמה.

גם אני אעבד את האדמה.

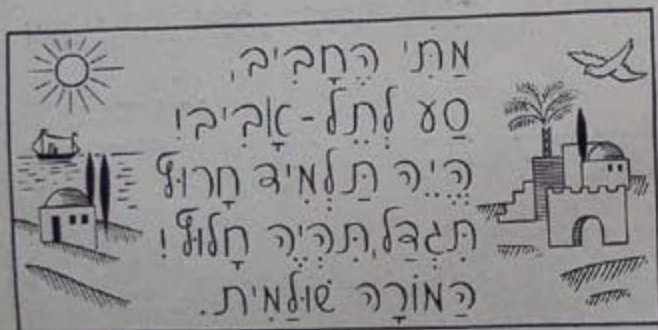
שמחה המורה, שמתי הילדים. שמח

גם מתי.

היומן של מתי

מתי הגיש למורה את היומן שלו.
בקש מתי: המורה תכתב ביומן
שלי.

המורה הביטה על מתי, חשבה
וכתבה ביומן:

מתי שמח מאד ואמר: תודה למורה.

כתבה גם מימי ביומן. כתב גם

שמואל הקטן.

הילדים ציירו ציורים רבים ביומן.

על-יוד הרפכת

היום מתו נוסע.
 המורה וכך היקדים באו אל הרפכת.
 היקדים הביאו מתנות ופוחת למתו.
 פתאם הרפכת: שק-שק! שק-שק!
 מתו כבד נוסע. — שזום! שזום!
 אמר שמואל: נשיר שור.
 שרו בלם:
 אני עוזים ארצה בשורה ובזמרה!

אני עוזים ארצה בשורה ובזמרה.

מעשה בגלם-שג

היה הרף.
 שג רב נפל בלי הרף. מן הבקר עד
 הערב, מן הערב עד הבקר.
 יוסף ודוד אספו הרבה שג ועשו
 גלם גדול.
 יוסף שם על ראש הגלם מגבעת.
 דוד נתן מטאטא גדול בידו.
 היה הגלם נאה: אני לבן. אני ופה.
 אני חזק. כלם יראים מפני.

אני חזק. כלם יראים מפני.

יוֹחֵקֵן הַסֵּנְדֵלָר

»

עַל דְּרָגֶשׁ קָטָן יוֹשֵׁב הַסֵּב יוֹחֵקֵן.

— מִי פֹה גַר?

— יוֹחֵקֵן הַסֵּנְדֵלָר.

הַיּוֹפֵר הוּא נַעֲלִים, סֵנְדֵלִים וּמִגְפֹּיִם.

כֹּל פְּטוּשׁ קָטָן אַחֵר, גַּם מִרְצֵעַ דֶּק וְחָה.

מִסְמְרִים קִטְנִים וְחֹמְטִים עֲבִים.

יוֹשֵׁב, עוֹבֵד הוּא בְּלֵי הָרֶג, מִזֶּה הַבִּקּוּר

עַד הָעֶרֶב.

בָּא הַלְיָלָה. יָרַד גֶּשֶׁם חָם.

כֹּל הַלְיָלָה יָרַד הַגֶּשֶׁם. טוֹף - טוֹף!

טוֹף - טוֹף!

קָמוּ הַיְלָדִים בַּבֶּקֶר. הַבֵּיטוּ בַּחֲלוֹן:

אֵיךְ הַגֶּלֶם.

אֵיךְ הַגֶּלֶם? אֵיךְ אִישׁ-הַשֶּׁלֶג? הַגֶּלֶם

אֵינְנוּ. הַגֶּלֶם נָמַס. הִנֵּה הַמִּגְבָּעַת בְּתוֹךְ:

הַשְּׂלֹזִית. הִנֵּה גַם הַמִּטְאַמָּא. רַק הַגֶּלֶם

אֵינְנוּ. הַגֶּלֶם נָמַס. נָמַס הַשֶּׁלֶג וְהָיָה

לָמִים.

אָמַר יוֹסֵף לְדוֹד: הַשֶּׁלֶג נָמַס. כָּבֵד

סוֹף הַחֲדָרָה. עוֹד מְעַט יֵבֵא הָאֲבִיב.

שָׁלוֹם, שָׁלוֹם, שָׁלוֹם! מִי זֶה? מִי
הַהוֹלֵךְ? מִי מִכָּה בְּרִגְלוֹם בְּשִׁלְיוֹת
הַמַּיִם?

זֶה הַיֹּלֵךְ אֲפָרִים הֵבִיא לְתַקּוֹן הַנְּעָלִים.
לֹא נַעֲלִים קְרוּעוֹת בְּלִי עֲקָבִים וְסוּלְיוֹת.

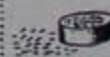
שָׁלוֹם, הֶסֶב יוֹחֵקֵן! — שָׁלוֹם, אֲפָרִים
הַקָּטָן! — לֹא נַעֲלִים לְתַקּוֹן! — הֵן, אֲפָרִים,
הֵן. שֵׁם הֶסֶב הַמְשַׁקְפִים. הַבֵּיט, הַבֵּיט
בַּנְּעָלִים! — קְרוּעוֹת מְאֹד הַנְּעָלִים. אִין
סוּלְיוֹת וְעֲקָבִים. אָקח עוֹר, כֵּךְ אֲגִזֵּר.
בַּמְרָצֵעַ, בַּפְטִישׁ אֶתְקַן מֵהָר, חִישׁ.
הַנְּעָלִים הַקְרוּעוֹת שׁוֹב תְּהִינָה
חֲדָשׁוֹת.

פּוֹלִיֹּי

חֻטִּים

מִנְרִים

מַרְצֵעַ

פְּטִישׁ

זְכָמֵן הַחֵיט

— עוֹד מֵעַט יִהְיֶה חֵג הַפֶּסַח — אָמְרָה
אִמָּא לְהֵלֵל, — נֵלֵךְ אֶל הַחֲנוּת, נִקְנֶה
אָרֶג וְנִתְפֹּר לָךְ בְּגָד חָדָשׁ לְחֵג הַפֶּסַח.
אֲחֵרֵי אֲרַחֵת־הַצְּהָרִים הִלְכָה אִמָּא
אֶל הַחֲנוּת וְקִנְתָּה אָרֶג כְּחֵל יִפְתָּ.

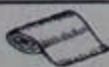
לְמַחֵר הִלְכָה אִמָּא עִם הֵלֵל אֶל זְכָמֵן
הַחֵיט. לָקַח הַחֵיט מְסַפְּרִים וְגִזֵּר אֶת
הָאָרֶג לְגִזְרִים.

— הַחֵיט אֵינִי הוֹפֵר, הַחֵיט גִּזֵּר אֶת
הָאָרֶג — אָמַר הֵלֵל וְהִתְחִיל לְבַבְּוֹת.

— אֵל תִּירָא — אָמַר הַחֵיט, — אֲנִי אֲגִזֵּר,
אֲנִי אֶתְפֹּר. בְּגָד חָדָשׁ וְיִפְתָּ יִהְיֶה לָךְ
לְחֵג הַפֶּסַח.

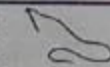
קִצֵּץ

אָרֶג

מִנְרִים

חֻטִּים וְיִפְתָּ

מְסַפְּרִים

איך אפינו מצות לפסח?

צמח —	חנוך —
שפך קמח.	ערך במערוך.
אפרים —	אור —
יצק מים.	שם בתנור.
נת —	ויהיךה
לש בכת.	מצות רדה.

פק תפינו ולכות לפסח.

שיר לחג הפסח

חג הפסח—חג אביב.

חג הפסח—חג תביב.

בגדים יפים תופר תיט,

נעלים חדשות עושה סנדלך.

הבה נלבש נא את בגדינו,

אנזים יקשקשו בכל כוסינו.

ילדים, נגילה נא!

ילדים, נגילה נא!

פסח

חג הפסח—חג האביב. באביב יצאנו

בני ישראל ממצרים. שם היו עבדים

למצרים הרעים.

משה הביא אותם לארץ ישראל.

על כך אנו חוגגים את חג הפסח.

מה נשתנה

מה נשתנה הליצה הזו - מפל
 הליצות? שבכל הליצות אני אוכלין
 חמץ ומצה - הליצה הזו כלו מצה.
 שבכל הליצות אני אוכלין שאר
 ירקות - הליצה הזו כלו מרור.
 שבכל הליצות אין אני מטבילין
 אפילו פעם אחת - הליצה הזו שתי
 פעמים.
 שבכל הליצות אני אוכלין ביד
 יושבין וביז מסבין - הליצה הזו כלנו
 מסבין.

יציאת מצרים

צדור המצות על שכמנו,
 ותנודים כל מתנים -
 קכה נצא ממצרים.

בני ישראל פה כלנו,
 ממצרים וצאנים אני,
 מסעתינו בירינה.

מה הכינה אִמָּא לְחַג הַפֶּסַח?

		
מָרֹר	יַיִן	מַצּוֹת
		
בֵּיצִים	דָּגִים	בֶּשֶׂר
		
שׁוֹמֵן	תְּפוּחֵי-אֲדָמָה	בָּצָל וְסַלֵּק

הכל פבר מוכן לחג הפסח. בבית
 נקו ויפה. כל היצרים מתכים לסדר.

(ח) בפסח - (ח) חמץ

כַּיֵּס הַסֵּדֶר

אבא ואמא והילדים יושבים מסביב
 לשלחן. אור גדול בתוך החדר. הג בבית.
 שמואל הקטן שאל "מה נשתנה".
 אבא שמח ואמא נשקה לו. שמואל
 שתה גם מכוס היין והוא חפץ לישן.
 אך הוא יושב, יושב ומחכה.
 חפץ הוא לראות את אליהו הנביא.
 חכה, חכה ונדרם.

כַּאֲשֶׁר נִרְדָּם – הָלֵם הָלֵם:
 וְהִנֵּה אִישׁ זָקֵן בָּא אֶל הַבַּיִת.
 פָּנָיו יָפִים, זָקֵנוֹ אָרֶךְ. עֵינָיו טוֹבוֹת
 וְחִבִּיבוֹת וּשְׁעָרוֹ לָבֵן כַּשָּׁלֵג.
 נָשַׁק לוֹ אֶלְיָהוּ וְעָף אִתּוֹ לַשָּׁמַיִם.
 בְּבִקְרָתָם שָׁמוּאֵל הִקְטֵן וְקָרָא:
 – הוֹ, אָבִא! הוֹ, אִמָּא!
 רְאִיתִי אֶת אֶלְיָהוּ הַנְּבִיא וְעֲלִיתִי
 עִמּוֹ לַשָּׁמַיִם.

אליהו הנביא - חפץ לישן.

אַחֲרֵי חַג הַפֶּסַח

אַחֲרֵי חַג הַפֶּסַח שָׁבוּ הַיִּלָּדִים לְבֵיתָה.
כָּלֵם לְבוֹשִׁים בְּגָדִים חֲדָשִׁים. כָּלֵם
שִׂמְחִים.

בְּבֵיתָה יָפֵת. עַל הַחֲלוּץ עוֹמְדִים
עֲצוּצִים יָפִים. בַּחוּץ הַשֶּׁמֶשׁ זוֹרְחַת,
צִפְרִים מְצַפְצְפוֹת. אוֹר וְגִיץ מְסָבִיב.

שָׂרוּ הַיִּלָּדִים שוֹר אָבִיב:

יָלַד קָטַ,	גַּם צִפּוֹר,
תֵּן לִי יָד,	מְעוֹפֶפֶת לָהּ,
נְסִתּוֹבֵב	וּבְשִׁמְחָה
לָאֵט לָאֵט.	מְצַפְצְפֶת לָהּ.

בַּא אָבִיב	וְלִכְז -
הַחֲבִיב -	יָלַד חוֹן,
גִּיץ וְחֵם	נְסִתּוֹבֵב נֵא
וְאוֹר סָבִיב	כֵּן וְכֵן!

הַחֲסִידָה שָׁבָה

בַּחַג הַפֶּסַח הִלָּךְ יִצְחָק עִם הַדוֹד
מִיכָאֵל לְטִיץ בְּאָחוּ. רָאָה צִפּוֹר גְּדוֹלָה
עָפָה.

עָפָה, עָפָה הַצִּפּוֹר, עֲמָדָה עַל עֵץ
וְקָרָאָה: לֵק-לֵק! לֵק-לֵק! לֵק-לֵק!

אָמַר יִצְחָק: הוֹ, כַּמָּה גְּדוֹלָה הַצִּפּוֹר.
לָהּ רַגְלִים אֲרָכּוֹת וּמְקוֹר אָדָם. זֹאת
חֲסִידָה.

- כֵּן, כֵּן - אָמַר הַדוֹד, - זֹאת חֲסִידָה.
הַחֲסִידָה שָׁבָה. הָאָבִיב בָּא.

חֲסִידָה, חֲסִידָה! רַק שוֹר אַחַד לָךְ:
אֵת צִפּוֹר חֲבִיבָה, לֵק-לֵק! לֵק-לֵק!
לְפָנַי חַג הַפֶּסַח אֵךְ אֵת מְבִשְׂרַת,
אֲלִינוּ אֵת שָׁבָה. אָבִיב לִי וְחֵג.

כִּלְנֵי עוֹבְדִים בַּגֶּנֶה

כְּמַחֵר בָּאוּ כָּל הַיְלָדִים לְעֵבֶד בַּגֶּנֶה.
שְׂמוּאֵל הֵבִיא מַעֲדָר. גַּם שׁוֹשָׁנָה הֵבִיאה
מַעֲדָר. שְׂמוּאֵל הֵבִיא מִסְמָדִים וּפְטִישׁ.

הַמּוֹרָה הֵבִיאה הַרְבֵּה זָרְעִים.

וַיָּצֵאוּ הַיְלָדִים אֶל הַגֶּנֶה, עָדְרוּ בַּמַּעֲדָר
וְעָשׂוּ עֲרוּגוֹת וּפּוֹת. שְׂמוּאֵל וְנַחֲמָן
הִתְקַנּוּ אֶת הַגֶּדֶר. הַמּוֹרָה חִלְקָה זָרְעִים,
וְהַיְלָדִים זָרְעוּ.

זָרַח זָרַע פָּרַח,
אִמְנֹז זָרַע צִנּוֹז,
הִדְסָה זָרְעָה חֶסֶא.

אֶלִיעֶזֶר זָרַע גֹּזֵר,
יֹסֵפֹז - מִלְפָּפֹז,
מִימִי וְנַחֲמָה זָרְעוּ
תַפּוּחֵי־אֲדָמָה.

אֲנַחְנוּ אוֹהֲבִים לְעֵבֶד

פֶּעַם אָמְרָה הַמּוֹרָה:

- יְלָדִים, בָּא הָאָבִיב. הַשֶּׁמֶשׁ זוֹרַחַת.
הַצִּפְרִים מְצַפְצְפוֹת - צִיף, צִיף, צִיף!
וְהַגֶּנֶה שֶׁלְנוּ רִיקָה. אֵיךְ עֲרוּגוֹת. גַּם
הַגֶּדֶר שְׁבוּרָה.

- אֲנַחְנוּ אוֹהֲבִים לְעֵבֶד! - קְרֵא
אֶהְרֵךְ, - אֲנַחְנוּ נִזְרַע בַּגֶּנֶה, אֲנַחְנוּ נִתְקַן
אֶת הַגֶּדֶר.

- כִּלְנֵי נַעֲבֵד! - קְרֵא וְהַיְלָדִים.
- כִּלְנֵי נַעֲבֵד!

הדוקטור בנימין זאב הרצל

הדוקטור הרצל אמר: ארץ-ישראל
 היא הארץ שלנו. כלנו אוהבים את
 ארץ-ישראל. אנחנו צריכים לבא שמה
 ולעבד את האדמה.

המורה הביאה תמונה גדולה של
 הדוקטור הרצל. את התמונה תלו
 על הקיר.

החוק הקטן

מערר לוי יש -	שמי אמנו -
מה עוד נחוק?	אני בן-יש.
אין עוד כמנו	הו, הו, הביטו:
בחור חוק!	מערר לוי יש!

הגשם

הן למען	גשם, גשם,
הפעילות -	גשם טוב,
שפע מים	אל שמים,
לשרות.	הן לרב.

הן למען
 הקטנים -
 שפע מים
 לגנים.

נָדָב וְהַצְפָּרִים

נָדָב הַשׁוֹבֵב הֵלֵךְ לְבֵית־הַסֵּפֶר. עָבַר
 עַל־יַד גֶּן. רָאָה בְּגֵן הַרְבֵּה צְפָרִים. אָמַר
 נָדָב: בֵּית־הַסֵּפֶר לָמָּה לִּי? פֶּה בִּנְךָ
 אֲשָׁר וְאֲשַׁחֵק עִם הַצְּפָרִים.
 אָמְרָה צְפוֹר אַחַת: תְּבַרְכֶנִּי, טִפֵּשׁ
 גְּדוֹל בָּא לָגֵן. צַפְצַפּוּ כָּל הַצְּפָרִים:
 טִפֵּשׁ, טִפֵּשׁ, טִפֵּשׁ!
 בָּעַס נָדָב וְאָמַר: אֲנִי טִפֵּשׁ? הֲכִים אֲנִי
 מִכֶּן, כִּי גְדוֹל אֲנִי מִכֶּן.

אָמְרָה צְפוֹר קִטְנָה אַחַת: גַּם אֲנִי
 אוֹמְרָת, שְׂאֵתָה טִפֵּשׁ גְּדוֹל. אַתָּה אֵינְךָ
 יוֹדֵעַ מַה שֶּׁצְפוֹר קִטְנָה יוֹדַעַת. אֲנִי
 יוֹדַעַת לְבָנוֹת לִי קֵן—וְאַתָּה יוֹדֵעַ לְבָנוֹת
 בֵּית? אֲנִי יוֹדַעַת לְמִצָּא אֶכֶל, וְאַתָּה—
 מַה תֹּאכֵל, אִם אִמָּא לֹא תִתֶּן לָךְ?
 הַתְּבִישׁ נָדָב. לָקַח אֶת יַלְקוּטָיו וְהֵלֵךְ
 לְבֵית־הַסֵּפֶר.

מִי זֹאת?

בְּלִי פְטִישׁ וּבְלִי יָרִים,
 בְּלִי חֶלְזֵן וּדְלָתִים
 וּבְלִי גַג הַיָּא מְקוּמָה
 דְּיִרְהַ יְפָה וְנִעוּמָה.

□□□□

הַלְלוּ אֶת ה' אֱלֹהֵינוּ יְהוָה קִין עַל הַשָּׁמַיִם

אָסֶתֶר מִדְּקָלֶמֶת

אָמְרָה אָסֶתֶר:

— אָנִי יוֹדַעַת לְדַקְלָם שִׁיר שֶׁל בִּיאָלִיק,
אָמְרוּ הַיְלָדִים: בְּבַקְשָׁה! בְּבַקְשָׁה!
עֲמִדָה אָסֶתֶר עַל הַכֶּסֶּא וְדַקְלָמָה:

נִדְנָדָה

נִדְ - נִד, מַה לְּמַעֲלָה? שְׁנֵינִי, שְׁנֵינִי
נִדְ - נִד, מַה לְּמַטָּה? בְּמֵאזְנוֹיִם,
רִדְ, עֲלָה, רַק אָנִי, בֵּין הָאָרֶץ
עֲלָה וְרִדְ. אָנִי וְאַתָּה. לְשָׁמַיִם.

צִפּוֹר

צִיץ, צִיץ! - מִי צִיץ?
קוֹל צִפּוֹר הוּא עַל הָעֵץ.
— צִפּוֹר הֵן, מֵאֵן וְלָאֵן?
— מִן הַקוֹל אֶל הַיּוֹד הַגּוֹ.

לִיְלָדֵי אֶלְקָטָה מֶן,
נִדְנָד שֵׁם וְנִדְנָד פֶּאֵן.
צִיץ, צִיץ, אֵיךְ לִי פָנִי,
שָׁלוֹם, יָרֵד, כֹּה לָחֵי!

אֵת הַשִּׁיר הַזֶּה כָּתַב תּוֹמָס נֶהְמוֹ בִּיאָלִיק.

חיים נחמן ביאליק

חיים נחמן ביאליק היה משורר
עברי. הוא כתב הרבה שירים ופיוט
לגדולים ולקטנים.
ביאליק אהב מאד את היודים.
היודים אהבו גם אותו וזוכרים אותו
תמיד.

לג בעמר

לג בעמר לג בעמר
חג ירק; חג נחמד;
יום של גיל לשדה—
ושיר וצחוק. כאיש אחד!

כך עשינו דגלים ללג בעמר:

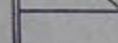
גזרנו פסגת גיד כחל—

גזרנו פסגת גיד לבן—

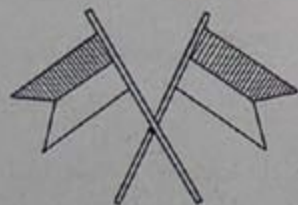

הדבקנו בדבק את הגיד הלבן

אל הגיד הכחל—

לקחנו גם מטה קטן וירק והרגל מוכן.

לכל יום יום דגל עברי. דגל פחילי.

בֵּלֶג בְּעֵמֶד

בבקר התאספו כל הילדים בחצר
 של בית-הספר.
 עמדו הילדים בשורה אחת ושרה.
 אמרה המורה: זוגות זוגות, עמדו!
 עמדו הילדים שנים שנים.
 ביד כל ילד היה דגל כחל-לבן.
 שמעון החזיק את הדגל הגדול של
 בית-הספר. אחרי-כן יצאו כלם אל
 הרחוב, הלכו בשורה ושרו.
 יוסי שר:
 — מי יבנה ארץ-ישראל?
 ענו כל הילדים:
 — אנחנו נבנה ארץ-ישראל!

חג השלישי למאי

הפרזידנט
 איגנצי מושצ'יצקי

המרשש
 יוזף פילסודסקי

מחר היום השלישי למאי—חג גדול
 לפולנים. הילדים גזרו מנייר דגלים
 וקשטו את התמונות של הפרזידנט
 איגנצי מושצ'יצקי והמרשש יוזף
 פילסודסקי.

הגדה פולנית—איגנצי.

האוז והצפרדע

האוז ברגז על הצפרדע:

— הגידו נא, למה זה אף כל הילכה
מקרקרת? אינך נוהגת לישן לילדי
הקטנים!

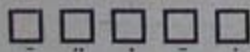
עונה צפרדע:

— אל תרגז! לא לחנם אני מקרקרת.
אני את הגשם מבשרת.

מי זאת?

כל היום בבוקר.

ובלילה-קסין.

דניאל והפרפר

דניאל אהב מאד פרפרים. תמיד
רדף אחריהם.

פעם ראה דניאל פרפר יפה.
זו קרנים ארכות וחדות, זו כנפים
כמו זהב.

לכד דניאל את הפרפר. אף לא נזהר
וקרע את הכנפים לפרפר.

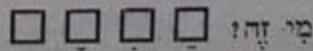
נבהל דניאל, בא אל אמו ובקש:
— אמא, תני לי חוט ומחט, אֶת־פר
הכנפים לפרפר.

מי זה?

4 כנפים — לא דבורה.

6 כנפים — לא זבוב.

2 קרנים — ולא פר.

רוּת בַּכֶּפֶר

הַיִּלְכָּה רוּת גְּדָה בְּעִיר. מֵעוֹלָם לֹא
 רָאָתָה עֵגֶל חַי, אֶפְרוֹחַ חַי, שֶׁהָיָה חַי.
 פַּעַם נִסְעָה רוּת אֶל הַדּוֹדָה בַּכֶּפֶר.
 בַּבֶּקֶר הֵעִירוּ אוֹתָהּ קוֹלוֹת רְבִימִים. קוֹלוֹת
 כְּאֵלֶּה לֹא שָׁמְעָה רוּת מֵעוֹלָם.
 וַיֵּצֵאָה רוּת אֶל הַחֲצֵר וְהִנְהָ –
 הָעֵגֶל גּוֹעָה: מָה, מָה, מָה!
 הַשֶּׁה פּוֹעָה: בָּה, בָּה, בָּה!
 הַסִּיחַ צוֹהֵל: הֵי, הֵי, הֵי!
 הָאֶפְרוֹחַ מְצִיץ: פִּי, פִּי, פִּי!
 הַתְּרַנְנָל קוֹרֵא: קוֹקוֹרִיקוֹ!
 וְהַפָּרָה גּוֹעָה: מוֹ, מוֹ, מוֹ!
 שְׁמִתָּה רוּת וְקִרְאַתָּה: הֵי, הֵי! כִּמְהָ
 אָנִי אוֹהֶבֶת אֶת הַשׁוֹכְבִּים הָאֵלֶּה.

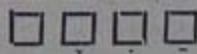
בְּרוֹז קֶטֶז

כִּי הָאֶפְרוֹחַ הַקֶּטֶז	בְּרוֹז אָהָד צֹהֵב קֶטֶז
כֶּתֵב סֵפֶר בְּעֶפְרוֹז,	כֶּתֵב סֵפֶר בְּעֶפְרוֹז.
וְלֹא כֶּתֵב כְּאִישׁ גְּדוֹל	כְּאֵלֶּה הַבּוֹקֶה בְּרוֹזָה
גְּדוֹל שְׁחוֹרָה וְעֵט כְּתֵל.	מֵאֵל מֵאֵל בְּרוֹזָה.

מִי זֶה?

כְּבִנוֹת הַכֶּנָּפִים,
 אֶדְמוֹת הַרְגָלִים,
 בְּקוֹל רֶם הוּא מְנַעֵנֵעַ:
 „נַעֲנַעֲנַע” –
 רַק שִׁיר זֶה הוּא יוֹדֵעַ.

קצרה תִּרְנַגְלֶת אֶת הַשְּׂבָאִים.

— מִי יִדְוֹשׁ? — שְׂאֵלָה תִּרְנַגְלֶת.

— לֹא אֲנִי — אָמַר סוּס.

— לֹא אֲנִי — אָמְרָה פֶּדָה.

— לֹא אֲנִי — אָמַר אֶזֶז.

אָמְרָה תִּרְנַגְלֶת:

— אֲנִי אֲדוֹשׁ אֶת הַשְּׂבָאִים!

דָּשָׂה תִּרְנַגְלֶת וְאֶסְפֶּה הַרְבֵּה גִדְגָדִים.

— מִי יֹאכֵל? — שְׂאֵלָה תִּרְנַגְלֶת.

אֲנִי אֹכֵל, אָמַר סוּס. אֲנִי אֹכֵל, אָמְרָה

פֶּדָה. אֲנִי אֹכֵל, אָמַר אֶזֶז.

אָמְרָה תִּרְנַגְלֶת: מִי שֶׁלֹּא זָרַע וְלֹא

קָצַר וְלֹא דָשׁ — זֶה גַם לֹא יֹאכֵל.

הַתִּרְנַגְלֶת הַחֲרוּצָה

בְּחֶצֶר אַחַת גָּדוּ פְּדָה, סוּס, אֶזֶז
וְתִרְנַגְלֶת. מִצֵּאָה תִּרְנַגְלֶת גִּדְגָדֵי שְׂעוּרָה.
אָמְרָה: מִי יִזְרַע אֶת הַגִּדְגָדִים?

— לֹא אֲנִי — אָמַר סוּס.

— לֹא אֲנִי — אָמְרָה פְּדָה.

— לֹא אֲנִי — אָמַר אֶזֶז.

אָמְרָה תִּרְנַגְלֶת: אֲנִי אֲזַרַע!

זָרַעַה הַתִּרְנַגְלֶת אֶת הַגִּדְגָדִים. יָרַד

גֶשֶׁם. צִמְחוּ שְׂבָאִים.

— מִי יִקְצֹר? — שְׂאֵלָה תִּרְנַגְלֶת.

— לֹא אֲנִי — אָמַר סוּס.

— לֹא אֲנִי — אָמְרָה פְּדָה.

— לֹא אֲנִי — אָמַר אֶזֶז.

אָמְרָה תִּרְנַגְלֶת: אֲנִי אִקְצֹר!

הַאֵל

- איפה היית, אֵל ברד?
- בטחנה, בטחנה, ארוך נכבד מאד!
- מה שם עשית, אֵל ברד?
- טחנתי שם, טחנתי שם, ארוך נכבד מאד!
- במה טחנת, אֵל ברד?
- בשתי קרני, בכל רגלי, ארוך נכבד מאד!

יָרֵק לְשָׁבוּעוֹת

אָחִי מִשֶּׁה הֵלֵךְ בְּבֶקֶר אֵל הָאָחוּי
 לְקַטֵּף יָרֵק לְחַג הַשָּׁבוּעוֹת.
 אָמַרְתִּי לוֹ: מִשֶּׁה, קַח גַּם אוֹתִי!
 אָמַר אָחִי מִשֶּׁה: אֲנִי מְכִיר אוֹתְךָ,
 חָנוּ! בְּדַרְדֵּךְ תִּתְחַיל לְבָבוֹת.
 — לֹא, אֲנִי לֹא אֶבְכֶה — עֲנִיתִי וְתִכַּף
 הִתְחַילִי דְמַעוֹת יוֹרְדוֹת מֵעֵינַי... מָה
 עֲשֵׂה מִשֶּׁה?

אָמַר: אִם תִּגִּיד לִי, לָמָּה חוֹגְגִים אֶת
 חַג הַשָּׁבוּעוֹת, אֶקַּח אוֹתְךָ. עֲנִיתִי כְּרָגַע:
 מִשּׁוּם שֶׁבַשָּׁבוּעוֹת קִבְּלָנוּ אֶת הַתּוֹרָה.
 אִזְ הִלְכְתִּי עִם אָחִי מִשֶּׁה אֵל הָאָחוּי.
 שָׁם קִטְפָנוּ צִיצִים וּפְרָחִים.
 הִייתִי שְׂמֵחַ וְאֵף פַּעַם לֹא בְּכוֹתִי.

הַשָּׁבוּעוֹת קִבְּלָנוּ אֶת הַתּוֹרָה.

מעשה בשבע בבות

לחנה בבות רבות, גדולות וקטנות,
שתורות וצהבות. לכל אחת הוא
קוראת בשם.

שם האחת - גילה.

שם השניה - צלה.

שם השלישית - דינה.

שם הרביעית - פנינה.

שם החמישית - רבורה.

שם הששית - צפורה.

ושם השביעית - חנה.

היתה הבבה חנה גדולה מכל

הבבות ושערותיה - זהב. על-כן קראה
חנה את שמה: חנה-זהבה.

אהבה חנה את כל הבבות. לכלן
תפדה בגדים יפים.

יום-יום יצאה חנה לטייל ויום-יום
לקחה אתה לדרך בבגה אחרת.

ביום הראשון לקחה את גילה.

ביום השני - את צילה.

ביום השלישי - את דינה.

ביום הרביעי - את פנינה.

ביום החמישי - את רבורה.

ביום הששי - את צפורה.

וביום השבת היתה לוקחת אתה

לטייל את הבבה הגדולה, אשר לה

שערות של זהב ושמה חנה-זהבה.

פעם אחת קמה חנה בבקר ומצאה

את כל שבע הבבות שהן חולות.

כְּגִילָה בּוֹאבוֹת הַיָּדִים, לְצִלָּה –
 הַרְגָלִים. לְדִינָה – הַעֵינָיִם, לְפָנִינָה –
 הָאָזְנָיִם. לְרַבּוּרָה – הַשְּׁפָתַיִם, לְצַפּוּרָה –
 הַשְּׁנָיִם, וְלַחֲוָה-זֶהְבָּה בּוֹאבֵת הַבֶּטֶן,
 בּוֹאבֵת מֵאֵד.

הִלְכָה חֲנָה וְקָרְאָה לְאַחֶיהָ רַפָּאֵל,
 שִׁיחֶיהָ הוֹפֵא לְבָבוֹת. הַרְכִיב רַפָּאֵל
 מִשְׁקָפִים עַל חֶטְמוֹ וְהִלֵּךְ לְבָדֵק אֶת
 הַבָּבוֹת. בָּדֵק, בָּדֵק, מֵדַד אֶת הַחֵם, נָתַן
 רַפָּאֵל בְּתוֹךְ בְּקָבוּק קֶטָן וְאָמַר: – כִּפִּית
 אַחַת שְׁלֹשׁ פְּעָמִים בַּיּוֹם לְכֹל בָּבָה
 וְתַחֲיִינָה בְּרִיאוֹת.

כֵּן עָשְׂתָה חֲנָה: נָתַנָּה שְׁלֹשׁ פְּעָמִים
 בַּיּוֹם כִּפִּית לְגִילָה, כִּפִּית לְצִלָּה, כִּפִּית
 לְדִינָה, כִּפִּית לְפָנִינָה, כִּפִּית לְרַבּוּרָה,
 כִּפִּית לְצַפּוּרָה, וְגַם לַחֲוָה-זֶהְבָּה נָתַנָּה
 כִּפִּית אַחַת.

לְמַחֵר קָמוּ כָּל הַבָּבוֹת בְּרִיאוֹת
 וְעֲלִיזוֹת.

עָשְׂתָה חֲנָה חֲגִיגָה גְדוֹלָה. עָרְכָה אֶת
 הַשְּׁלֵחָן בְּכֹל מֵינֵי מִטְעָמִים, קִשְׂטָה אֶת
 הַבָּבוֹת, הוֹשִׁיבָה אֶת כָּל הַבָּבוֹת מִסְבִּיב
 לְשֵׁלֵחָן וְגַם הָיָא יוֹשֵׁבָה בִּינֵיהֶן. אָכְלוּ
 וְשָׂתוּ וַיֵּצְאוּ בְּמַחֹל זִמְנוֹת זִמְנוֹת.

גִּילָה עִם צִלָּה,

דִּינָה עִם פָּנִינָה,

וְרַבּוּרָה עִם צַפּוּרָה.

נִשְׁאַרָה חֲוָה-זֶהְבָּה יַחֲדָה, בְּלֵי זִמְנָה.
 לָקְחָה אוֹתָהּ חֲנָה בְּיָדֶיהָ וַיֵּצְאָה אִתָּהּ
 לְרֵקֵד.

רְקוּד פֹּה, רְקוּד שָׁם

וְהַמְעֵשֶׂה הֵם וְנִשְׁלָם.

נושי וְחִבְרִי

לִיָּדָר נוּשִׁי הָיָה אַרְבַּעַה חֲבֵרִים: הַגְּדִי
מוֹשֵׁי, הַפֶּלֶב פּוֹשֵׁי, הַחֲתוּל לָקִיקוּ
וְהַתְּנַגַּל קוֹקוֹרִיקוּ.

אֶהְבּוּ הַחֲבֵרִים אֶת נוּשִׁי. אֵךְ יוֹתֵר
מִכֻּלָּם אֶהָב אוֹתוֹ הַגְּדִי מוֹשֵׁי. אֵל כֹּס
אֲשֶׁר הֵלֵךְ נוּשִׁי – הֵלֵךְ גַּם מוֹשֵׁי. בַּלְיָלָה
יֵשֶׁן נוּשִׁי בַּמַּטָּה, וּמוֹשֵׁי – תַּחַת הַמַּטָּה.

מֵלֶאֱוֹ לְנוּשִׁי שֶׁבַע שָׁנִים.

הַגִּיעַ הַזְּמַן לְלָכֶת לְבֵית-הַסֵּפֶר.

אָמַר נוּשִׁי:

– הֲלֹא הַגְּדִי יִרְדֵּץ אַחֲרַי לְבֵית-הַסֵּפֶר!

מָה עָשָׂה?

קָם בַּבֶּקֶר הַשָּׁכָם, לָבַשׂ אֶת בְּגָדָיו,

רָחַץ אֶת פָּנָיו וַיֵּדְוֶה. לָקַח אֶת הַיֹּלְקוּט

וַיֵּצֵא לֵאמֹת לֵאמֹת מִן הַבַּיִת.

אֲבָל מוֹשֵׁי, שֶׁשָּׁכַב תַּחַת הַמַּטָּה, רָאָה

אֶת הַפֶּלֶב, קָפֵץ עַל רַגְלָיו וּלְאֵת-לְאֵת יָצָא
וְהֵלֵךְ אַחֲרָיו.

הִלְכּוּ שְׁנֵיהֶם: נוּשִׁי וּמוֹשֵׁי.

רָאָה הַפֶּלֶב פּוֹשֵׁי אֶת הַגְּדִי מוֹשֵׁי

הוֹלֵךְ אַחֲרָיו נוּשִׁי, רָץ אֵלָיו וְשָׂאָל:

– לָאֵן אַתָּה הוֹלֵךְ?

– אֵל בֵּית-הַסֵּפֶר – עָנָה מוֹשֵׁי.

– קַח גַּם אוֹתִי – בִקֵּשׁ פּוֹשֵׁי.

– טוֹב – עָנָה מוֹשֵׁי, – אֵךְ רָאָה, לֵךְ

בְּלֵאֵת. אֵל תַּנְבַּח בְּקוֹל, כְּדֵי שֶׁלֹּא

יִשְׁמַע נוּשִׁי.

הִלְכּוּ שְׁלֹשָׁתָם: נוּשִׁי, מוֹשֵׁי וְכּוֹשֵׁי.

רָאָה הַחֲתוּל לָקִיקוּ אֶת פּוֹשֵׁי הוֹלֵךְ

אַחֲרָיו מוֹשֵׁי, קָפֵץ אֵלָיו וְשָׂאָל:

– לָאֵן אַתָּה הוֹלֵךְ?

– אֵל בֵּית-הַסֵּפֶר – עָנָה פּוֹשֵׁי.

– קַח גַּם אוֹתִי – בִקֵּשׁ לָקִיקוּ.

– טוב – ענה כושי, – אך ראה, לך
בלאט-בלאט. אל תולל בקול, כדי שלא
ישמע נושי.

הלכו ארבעתם: נושי, מושי, כושי
ולקיקי.

ראה התרנגל קוקוריקי את החתול
לקיקי הולך אחרי כושי, רץ אליו ושאל:
– לאן אתה הולך?

– אל בית הספר – ענה לקיקי.

– קח גם אותי – בקש קוקוריקי.

– טוב – ענה לקיקי, – אך ראה, לך
בלאט-בלאט, כדי שלא ישמע נושי.
הלכו כלם ובאו עד בית הספר.
ראה נושי את המורה ואמר:

– שלום, המורה!

ענתה המורה: – שלום לך ולכל
החברים ההולכים אִתְּךָ. הביט נושי

אחריי והנה ראה – את מושי, את כושי,
את לקיקי ואת קוקוריקי.
התביש נושי וקרא: שובי הביתה,
שובבים!

התחיל הגדי פועה: מה, מה! גם אני
רוצה ללכת לבית הספר.

התחיל הכלב נובח: הא, הא! גם
אני רוצה ללכת לבית הספר.

התחיל החתול מילל: מוא, מוא!
גם אני.

והתרנגל קרא בקול: קוקוריקי!
שמעו הילדים אשר בפתח את
הקולות ויצאו כלם החוצה. כאשר ראו
את האזרחים הקטנים, שמחו מאד
והכניסו אותם אל הפתח. וכא היום
ההוא היתה השמחה גדולה בפתח.

הביתה

הביתה, ילדים, הביתה!

כל ילד - מעולד לובש הוא.

כל ילד - כובעו חובש הוא.

הביתה, ילדים, הביתה!

סוף השנה

ביום האחרון באו הילדים לבית-
 הספר בלי ולקוטים ובלי ספרים. כלם
 לבושים בגדי חג. כלם שמחים ויפים.
 הילדים הביאו פרחים וקשטו את הכתה.
 באו גם אבא ואמא.

היתה תגינה יפה. הילדים שרו
 הרבה שירים יפים, דקלמו ורקדו.
 יוסי דקלם את השיר: החלוץ הקטן.
 דינה שרה את השיר: ברנז קטן.
 הילדות שחקו: מעשה בשבע בבית.
 הילדים שחקו: נושי והבריו.
 אסתר דקלמה שיר חדש.

פְּרָקֵי הַקְּרִיאָה וְהַשִּׁירָה הַבָּאִים בַּסֵּפֶר מִמְקוֹרוֹת שׁוֹנִים.

עמוד		עמוד	
89	צפור (שיר), ח. נ. בְּיֹאֲלִיק :	33	סְבִיבוֹן סב, סב, סב (שיר), לוֹיִן קִיפָּנִים
90	נְדַנְדָּה (שיר), ח. נ. בְּיֹאֲלִיק	59	מִשְׁחַק פּוֹרִים, לוֹיִן קִיפָּנִים .
92	ל"ג בְּעֶמֶר (שיר), י. פִּיכְמָן .	74	וְלָמֵן הַחֵט, לְפִי "הַדְּבוּר הָעֵבְרִי" .
95	דְּנִיֶּאל וְהַפְּרָפֶר	75	אִיד אָפִינוּ מִצוֹת לְפֶסֶח, י. דּוֹשְׁמָן .
96	הָאָז וְהַצְּפָרְדֵּעַ, י. פִּיכְמָן .	76	שִׁיר לְחַג הַפֶּסֶח, לוֹיִן קִיפָּנִים .
97	בְּרוֹז קָטָן (שיר), א. פִּינְקֶרֶפֶלְד	76	פֶּסֶח, י. פִּיכְמָן .
98	רוֹת בְּנֶפֶר, לְפִי י. פִּיכְמָן .	77	יְצִיאַת מִצְרַיִם (שיר), לוֹיִן קִיפָּנִים .
99	הַתְּרַנְגְּלַת הַחֲרוּצָה, לְפִי לוֹיִן קִיפָּנִים	79	לִיר הַסֵּדֶר, יִשְׂרָאֵל אֲדָלֶר .
101	הָאֵל (מְפּוֹלְגִית)	81	בָּא אָבִיב (שיר), לוֹיִן קִיפָּנִים .
102	יָרֵק לְשָׁבוּעוֹת, י. פִּיכְמָן .	82	הַחֲסִידָה (שיר), לְפִי י. פִּיכְמָן .
103	מַעֲשֵׂה בְּשֶׁבַע בְּבוֹת, לוֹיִן קִיפָּנִים .	85	הַחֲלוּץ הַקָּטָן (שיר), לוֹיִן קִיפָּנִים .
106	נוֹשֵׂי וְחֵבְרִיָּה, לְפִי לוֹיִן קִיפָּנִים .	85	הַגָּשָׁם (שיר), י. פִּיכְמָן .
111	הַבְּזָה (שיר), לוֹיִן קִיפָּנִים .	87	גָּדַב וְהַצְּפָרִים, לְפִי "הַלְשׁוֹן" .

„חנוך חדש“ - סכנו להוצאת סדנוניות - ורשה

סֵפֶר הַיֶּלֶד

מחזור ספרי לימוד ומקרא לבתי-הספר העממיים

א ד"ר ת. צויגל, ת. קושלן, י. שליטא

אָ ל ד

לשנת-הלימודים
ה'ר"א ס'ו נ'ד

המחיר 1.60 ד

ב ד"ר צ. זהר וברוך אביבי-וולבילר

בִּפְתָה

לשנת-הלימודים
ה'ש"ו נ'ד

המחיר 2.20 ד

ג ד"ר צ. זהר וברוך אביבי-וולבילר

בְּסִבְיָה

לשנת-הלימודים
ה'ש"ו ס'ר

המחיר 2.85 ד

כל חלק „ספר הילד“ מתאימים לחבנות-הלימודים
החדשה של המיניסטרוך להשכלה ולהכנת הלימודים העבריים.
כל ספר מכיל מלון כתיב, עזרת כתיב וסיי-זמית.

הוצאת „חנוך חדש“. יְדֵן שָׁה